

5. ישוע עומד בניסיון

לוקס ד' 1-13

לוקס : מסע בעקבות חייו של ישוע

בהיותו מלא רוח הקדש שב ישוע מן הנידון, וחרוץ הובילה אותו במדבר במשך ארבעים יום כשהשטן מנסה אותו. באותם ימים לא אכל מאומה, וכאשר הגיעו לקצם היה רעב. אמר לו השטן: "אם בן-האלהים אתה, צוה על האבן הזאת שתהא ללחם." השיב לו ישוע: "הן כתוב, 'כי לא על-הלחם לבדו חיה האדם'." העלה אותו השטן אל מקום גבוה וחרצה לו ברגע אחד את כל ממלכות תבל. אמר לו השטן: "לך אתן את כל השלטון הזה וגם את כבוד הממלכות האלה; כי לי נמסר השלטון, ואני נותן אותו לכל מי שאני רוצה. לכן אם תשתחנה לפני, לך יהיה הכל." השיב לו ישוע: "כתוב, 'ליהוה אלהיך תשתחנה ואתו לבדו תעבד'." הביא אותו לירושלים, העמידו על פנת גג בית המקדש ואמר לו: "אם בן-האלהים אתה, השלך עצמך מכאן למטה, שהרי כתוב, 'כי מלאכיו יצוה-לך לשמרך על-כפים ושאוונך פן-תגף באבן רגלך'." (תהילים צא' יא'-יב') השיב לו ישוע: "הלא נאמר 'לא תנסה את-יהוה אלהיך'." לאחר שגמר השטן את כל נסיונותיו סר מעליו עד לעת מועד (לוקס ד' 1-13).

התזמון שבו השטן פיתה את ישוע

מניסיוני האישי כמאמין, גיליתי שיש תקופות מסוימות שבהן אני מודע למתקפה רוחנית חזקה המופיעה בצורה של ספק, בלבול או דיכאון. התקפה כזו יכולה להתרחש אחרי שאלוהים נגע בחיים שלך בדרך כלשהי, למשל כאשר אדם נושע ומגיע לאמונה. אני זוכר שאחרי שנושעתי, נאבקתי במחשבותיי. היו לי מחשבות איומות. בזמן שעדיין הייתי חייל של האויב, לא היו לי הרבה התנגדויות מצדו, אבל ברגע שהתחלתי לחשוב על האדון ישוע, הרגשתי שאני באמצע מלחמה רוחנית.

התקפה יכולה להתרחש גם לאחר תקופה רבת תועלת לאדון ואתה נמצא בשיא מבחינה רוחנית. היא יכולה להתרחש אחרי זמן של שירות לאדון, כאשר דיברת עם חברים בגלוי על האדון ישוע, כאשר ציית לדבר אלוהים והלכת אחריו בנאמנות, או כאשר אלוהים שיחרר אותך מהרגל הרסני בחיך. פיתוי יכול להופיע גם אחרי זמן רב של תפילה כאשר אלוהים השתמש בך בהפגעה ותפילה עבור אנשים אבודים. כמובן, שכל קרב שבו אנחנו נמצאים גורם לנו להיות חזקים יותר. בפסקה שבה השטן מפתה את ישוע, השטן מתגנב ומופיע בפני ישוע בדיוק אחרי שישוע התפלל, הוטבל, ורוח הקודש צלחה עליו. בטבילתו של ישוע, אלוהים האב דיבר בצורה גלויה כדי שכולם יוכלו לשמוע:

כְּאִשֶּׁר נִטְבַּל כָּל הָעָם נִטְבַּל גַּם יֵשׁוּעַ; וּבְעוֹדוֹ מִתְפַּלֵּל נִפְתְּחוּ הַשָּׁמַיִם וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ יָרַדָּה עָלָיו בְּדָמוֹת גִּשְׁמִית כִּיּוֹנָה, וְקוֹל הָיָה מִן הַשָּׁמַיִם: "אַתָּה בְּנִי אֶהְיֶה, בְּךָ חִפְצָתִי (לוקס ג' 21-22).

השטן יערער ויקרא תגר על כל התקדמות של מלכות האלוהים. ככל שיותר אנשים נושעים וככל שהרגלים בעלי אופי חוטא נשברים ונפסקים, השטן מאבד קרקע וטריטוריה. נאמר לנו בכתובים כי "אויבכם השטן מְשׁוֹטֵט כְּאַרְיֵה שׁוֹאֵג וּמְחַפֵּשׁ לוֹ לְטָרֵף מִיִּשְׂרָאֵל" (איגרת פטרוס הראשונה ה' 8). עם זאת, לעיתים קרובות מדויק, אנשים מאפשרים פתח לפיתוי. הם הולכים למקומות שהם יודעים שיובילו אותם לפיתוי, או שהם צופים בתוכניות בטלוויזיה, שהם יודעים שימשכו ויערערו החולשות שלהם. חשוב שתבין שהשטן בוחר את הפיתיון על הקרס לפי התיאבון של הדג. היוזר לא להיכנע לתיאבון שלך. אם תיתן לאויב אחיזה בחיך, הוא יצליח להכניס את הברך שלו בדלת חייך. אם תאפשר לו להשאיר את ברכו בדלת, הוא יכניס את זרועו, ובלי שתשים לב, הוא ינצל את ההזדמנות כדי לעבור באופן מלא דרך דלת חייך וישחית את ליבך (הראשונה אל הקורинתיים ג' 16-17). תיתן לו אצבע אחת והוא ייקח את כל ידך.

כאשר אריה משוטט, הוא פוסע הלך ושוב ועיניו ממוקדות במטרה שלו, בחיפוש אחר חולשה לפני שהוא תוקף. השטן לא נותן שום אזהרה למאמין לפני שהוא מתקיף. לעיתים קרובות, הוא מסתתר בתקווה שלא תדע שום דבר על האסטרטגיות שלו, וכדי שאפילו לא תבין שאתה נמצא תחת התקפה. אל תהיה תמים בנוגע למזימות של השטן. הוא יצור רוחני חי וקיים, שמנהל את המלחמה הקוסמית הזאת במשך אלפי שנים, ובכל הזמן הזה הוא למד דבר או שניים על איך לגרום לנפילתם של גברים ונשים שהולכים אחרי אלוהים, ולפגוע בשגשוג הרוחני שלהם.

אנחנו לא מחפשים פיתויים, כי הרי זה טיפשי. עם זאת, תבין שכאשר אתה תחת התקפה ומתפתה בתחום מסוים בחיים שלך, זו ההזדמנות שלך להתקרב אל המשיח. ככל שאנחנו מצליחים להתגבר על הפיתוי, כך אנו גדלים באמונה שלנו ובביטחון שלנו באלוהים. כאשר תעמוד בפני המפתה ותתגבר, תחל בחיך עונה של כוח

וברכה, שתגדיל את הנוכחות של אלוהים בחיך. בעקבות סיבה זאת, רוח הקודש תאפשר פיתויים בחיך. לעיתים קרובות, האויב יתקוף כאשר הוא מרגיש שאתה מהווה איום עבורו אם לא תיעצר. מרטין לותר אמר, "מאמין אחד שהתפתה שווה אלף מאמינים שלא התפתו". אלוהים מבטיח נחיתה בטוחה אחרי הפיתוי, אבל לעיתים קרובות זו לא תהיה טיסה רגועה. השטן אף פעם לא יגיש לך מאכל שאתה לא אוהב. עדיף להתרחק מהפיתיון מאשר להיאבק במלכודת.

מתי אומר לנו, **"אַל הוֹבִילָה הָרוּחַ אֶת יֵשׁוּעַ אֶל הַמְדַבֵּר לְהִתְנַסּוֹת עַל-יְדֵי הַשָּׁטָן" (מתי ד' 1)**. ישוע לא שם את עצמו בדרכו של המפתה בכוונה, אבל אחרי טבילתו על ידי יוחנן, הרוח הובילה אותו למקום יבש ועקר, על מנת שהוא יהיה מוכן באופן מוחלט לעמוד בפני כל מתקפה במהלך שירותו. לוקס אומר לנו שהוא היה "מלא רוח הקודש" (פסוק 1) כאשר הרוח הובילה אותו אל המדבר, אבל מאוחר יותר נאמר לנו שלאחר הפיתוי, **"יֵשׁוּעַ חָזַר בְּגִבּוֹרֵת הָרוּחַ אֶל הַגָּלִיל" (לוקס ד' 14)**.

האם אי פעם חשבת מדוע הרוח הובילה את ישוע למדבר כדי שיתפתה על ידי השטן? אני חושב שזה נעשה על מנת לרמוז לנו שכאשר נאמר לנו כי ישוע "חזר בגבורת הרוח", הוא יצא מהקרב במדבר. הרוח הייתה צריכה להכשיר את ישוע להשתמש בצורה נכונה בכוחו. האדון התקרב אל אביו ולמד איך לשמוע את קולו בבירור. תקופה של קושי, פיתוי, חולשה, וקרב טוביל להכנעה של כל רגש אנושי תחת שליטתה של הרוח. ישוע לא יכל להשתמש בכוחה של הרוח מבלי לדעת את דעתו ורצונו של אלוהים על כל מצב. כמה חשוב ללמוד להשתיק את מוחנו ואת ליבנו ולהיות מודעים לנוכחותו האינטימית של אלוהים ולקולו.

האם אתה חושב שישוע, בהיותו אדם ואלוהים באופן מלא, היה מסוגל להשתמש בכוח שלו כמו אלוהים בעודו חיי בכדור הארץ? כמה מן הפיתוי הזה משך ופיתה את הצד האנושי שלו? האם הוא הצליח להתגבר כי הוא היה אלוהים, או שהוא התגבר על השטן כאדם?

אלוהים בדמות בשר ודם

וְכִינּוּן שְׁלִלָדִים הָיְתָה שְׁתַּפּוֹת שֶׁל בָּשָׂר וְדָם, כְּמוֹ כֵּן גַּם הוּא שֶׁתַּף עַצְמוֹ בְּבָשָׂר וְדָם כְּדֵי שִׁישְׁבִית עַל-יְדֵי מוֹתוֹ אֶת זֶה שֶׁבִּגְדוֹ מְמַשֶּׁלֶת הַמָּוֶת -- הוּא הַשָּׁטָן, וַיִּשְׁחָרֵר אֶת אֵלֶּה שֶׁבְּגִלָּל אִימַת הַמָּוֶת הָיוּ נִתְּנִים לַעֲבָדוֹת כָּל יְמֵי חַיֵּיהֶם. הֵן לֹא בְּמִלְאָכִים הוּא תוֹמָד, אֲלָא בְּזֶרַע אֲבָרָהֶם. לְפִיכָּךְ הִיא עֲלִיו לַהֲדָמוֹת לֶאֱחָיו בְּכָל דָּבָר, לְמַעַן יִהְיֶה כְּהֵן גָּדוֹל רַחֲמָן וְנֶאֱמָן בְּעֵינֵי אֱלֹהִים לְכַפֵּר עַל חַטָּאֵי הָעָם; כִּי מֵאַחֵר שֶׁהוּא עַצְמוֹ סָבַל כְּאִשֶּׁר הִתְנַסָּה, הוּא יָכוֹל לַעֲזֹר לְאֵלֶּה אֲשֶׁר נִתְּנִים בְּנִסְיוֹן (אל העברים ב' 14-18).

המושע שבו אנו שמים את מבטחנו היה אנושי לחלוטין בכל המובנים; אחרת, הוא לא יכול היה להיות דוגמה מושלמת עבורנו. כן, ישוע היה אלוהים באופן מלא, אבל גם עדיין אנושי לחלוטין. במהלך חייו על פני כדור הארץ, הוא היה חייב להיות תלוי לחלוטין באלוהים האב בדיוק כמונו.

יְהֵא בָכֶם הַלֵּךְ רוּחַ זֶה אֲשֶׁר הָיָה בְּמִשְׁחֵי יֵשׁוּעַ: הוּא אֲשֶׁר הָיָה קִים בְּדָמוֹת אֱלֹהִים לֹא חֲשָׁב לְשַׁלֵּל הָיִית שׁוֹה לְאֱלֹהִים, אֲלָא הָרִיק אֶת עַצְמוֹ, נָטַל דָּמוֹת עֶבֶד וְנִהְיָ כְּבִנֵי אָדָם; וְכַאֲשֶׁר הָיָה בְּצוּרָתוֹ כְּאָדָם, הִשְׁפִּיל עַצְמוֹ וְצִית עַד מָוֶת, עַד מָוֶת בְּצֶלֶב. עַל כֵּן הִגְבִּיהוּ אֱלֹהִים מְאֹד וְנָתַן לוֹ אֶת הַשֵּׁם הַנִּעְלָה עַל כָּל שֵׁם, לְמַעַן תִּכְרַע בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ כָּל בָּרָךְ, בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ וּמִתַּחַת לָאָרֶץ (אל הפיליפים ב' 5-10).

מקור המילים הריק את עצמו (פסוק 7), מגיע מהמילה היוונית, קנוסיס, כלומר ריקנות עצמית. ישוע רוקן את עצמו מרצון על מנת שהוא יהיה מסוגל להשתמש בתכונות האלוהיות שלו, בכוחו, ובידע האלוהי שלו בכל דבר. הוא היה מחויב לחלוטין בכך שסמך על אלוהים האב לעבוד דרכו כאדם. פרשן ומורה של הכתובים, ר. קנט יוז, כותב:

למעשה, כאשר הוא הפך להיות אנושי הוא הפקיד בידו של אלוהים האב את הביצוע של הכוח והידע האלוהי שלו על פי שיקול דעתו של אלוהים. (ראה באל הפיליפים ב' 5-11). אז אנחנו מבינים שמוחו האנושי רכש בהדרגה מודעות אלוהית לפי רצונו של אביו. ישוע ביטא זאת במפורש כאשר אמר, "אֲמֵן אֲמֵן אֲנִי אֹמֵר לָכֶם הֵבֵן לֹא יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת דָּבָר מִלְּבֹו בְּלִתִּי אֶת אֲשֶׁר-רָאָה מִהֲפַעַל הָאֵב כִּי אֶת-אֲשֶׁר הוּא עֹשֶׂה עֹשֶׂה גַם-הֵבֵן כְּמֹהוּ" (יוחנן ה' 19). ושוב חזר על כך, "וְלֹא עֲשִׂיתִי מֵאוּמָה מִלְּבִי כִּי אֶס-הִדְבֵּר אֲשֶׁר הוֹרִי הָאֵב אֹתוֹ אֲנִי מְדַבֵּר" (יוחנן ח' 28).

באנושיותו, הוא היה שונה מאתנו רק בכך שהרוח ניתנה לו ללא הגבלה :

כִּי מִי שֶׁשָּׁלַח הָאֱלֹהִים מְדַבֵּר אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהִים, וְהָרִי לֹא בְמִדָּה הוּא נוֹתֵן אֶת הָרוּחַ (יוחנן ג' 34).

ישוע התמסר באופן מוחלט לשימוש בכוח רוח הקודש ולא בכוחו. הוא היה צריך להיות מובל על ידי הרוח בדיוק כמו שאנחנו צריכים להיות מובלים. למרות שבפועל, הוא יכל בכל שלב לממש את כוחו כאלוהים, במידה והיה רוצה לעשות זאת. בגת שמנים, למשל, כאשר כיפא התנגד לחיילים שבאו לעצור את ישוע, האדון אמר : **"שָׁמָּה חוֹשֵׁב אֶתָּה שְׂאִינֶנִי יָכוֹל לְבַקֵּשׁ מֵאַבִּי וּמֵיָד יִמְצֵא לִי יוֹתֵר מְשָׁנִים-עֶשְׂרֵי לִגְיוֹנוֹת מְלֶאכִים?"** (מתי כ"ו 53). אבל במידה והיה עושה זאת, הוא היה פועל בניגוד לרצון אביו.

מדוע ישוע היה מוכרח לצום?

בפסוק שתיים נאמר לנו שישוע צם במשך ארבעים יום. צום הוא אמצעי משמעותי אשר רבים מהמאמינים שכחו ממנו בימים אלו. כאשר ישוע לימד את תלמידיו בדרשה על ההר, הוא לא אמר, "אם אתם צמים", אלא, **"כַּאֲשֶׁר אַתֶּם צָמִים" (מתי ו' 16,17)**. הוא ציפה באופן מוחלט שתלמידיו יצומו. בזמנו של ישוע, תלמידיו של יוחנן המטביל שאלו את ישוע לגבי צום :

אָז נִגְשׁוּ אֵלָיו תְּלָמִידֵי יוֹחָנָן וַשָּׂאָלוּ : "מַדּוּעַ אֲנִיחֵנוּ וְהַפְּרוּשִׁים צָמִים הָרַבָּה וְתִלְמִידֶיךָ אֵינָם צָמִים?" הָשִׁיב לָהֶם יֵשׁוּעַ : "הֲאֵם יְכוֹלִים בְּנֵי הַחֲפָה לְהִתְאָבֵל בְּעוֹד הַחֲתָן אִתָּם? אֵךְ זָמִים יָבֹאוּ שֶׁהַחֲתָן יִלְקַח מֵהֶם וְאָז יִצְוּמוּ. (מתי ט' 14-15).

אני מכיר באופן אישי כמה אנשים שצמו במשך ארבעים יום ושנו רק מים. כולם היו אנשים שאלוהים השתמש בהם בצורה משמעותית. אדם בריא יכול לצום במשך ארבעים יום. אם צום זה דבר חדש בשבילך, לא הייתי מתחיל בצום לאורך זמן רב. בהתחלה, ייתכן שתצצה לצום על ידי אי אכילת ארוחת בוקר וצהריים, ואכילה בערב. רוב האנשים צמים בדרך זו. אני ממליץ על צום מלא מאוכל ורק שתיית מים במשך שלושה או אפילו ארבעה ימים. הימנע משתיית מוצרים המכילים קפאין יום לפני שאתה מתחיל צום מסוג זה. בדרך זו, תחוה את כאב הראש הרגיל (אם אתה שותה מוצרים המכילים קפאין) כתוצאה מקפה, תה, פפסי או קולה ביום לפני תחילת הצום שלך ולא ביום הצום הראשון שלך כאשר אתה רעב.

אני ואשתי צמנו כבר כמה פעמים. רוב הפעמים צמנו למשך שלושה ימים עם שתיית מים ולפעמים, גם שתינו תה (אני הרי בריטי, אחרי הכול). התקפות הרעב מחריפות ביום השני, אך הן מוקלות על ידי שתיית מים מרובה. בשלב זה, השתן הופך לצבע צהוב, הנשימה מלווה בריח רע מהפה, והגוף מתחיל לשרוף רעלים. הגוף בעצם נמצא במצב מאוד בריא המכונה קטוזיס. הגוף חלש בשלב זה, ולכן יש לנוח הרבה. פיתויים וחזונות של כל מיני סוגים של מאכלים גם מופיעים בשלב זה. בערך ביום השלישי או הרביעי, בזמן שהרעלים בגוף נצרכים, התקפי הרעב נעלמים וגם הכוח של הפיזי חוזר לגוף בערך ביום הרביעי. חשוב שתהיה מודע לכך שיש כוח רב יותר בתפילה ואינטימיות עם אלוהים המקיימים את האדם, כל עוד הוא או היא יכולים להקדיש זמן לתפילה, קריאת תנ"ך והלל.

כאשר ישוע ירד מן ההדר לאחר שהשתנה ולבש הדר, הוא פגש את תלמידיו. ניגש אליו איש שבנו היה אחוז שד ובעל נטיות אובדניות. הבעיה הייתה שלתלמידים לא היה שום כוח או יכולת לגרש את השד מהילד. ברגע שישוע גירש את הרוח מהילד, שאלו אותו התלמידים מדוע הרוח התנגדה למאמציהם.

אֲבָל הַמִּין הַזֶּה אֵינָנוּ יוֹצֵא אֶלָּא בְּתַפִּלָּה וְצוֹם (מתי י"ז 21).

ישנם כמה תרגומים של התנ"ך שבהם מדלגים לחלוטין על פסוק זה, בטענה (המופיעה בתחתית הדף) כי כמה מכתבי היד של הברית החדשה משמיטים את הפסוק הזה. אני חושב שפסוק זה מאוד חשוב. שימו לב להסבר שנתן ישוע. ישנם מצבים בעולם הזה שדורשים רמה מסוימת של כוח וסמכות שמופיעים בחיי המאמין כאשר הוא או היא נמצאים בתפילה וצום.

פעם אחת, היה לנו מצב של מקרה חירום. בעקבותיו הקדשנו את עצמנו לתפילה וצום במשך עשרה ימים, שבמהלכם שתינו רק מים. אנו קוראים לזה "פצצת האטום של רוח הקודש"! אלוהים עבד בחוזקה בחייה של האישה שעבורה צמנו והתפללנו. לאחר כמה ימים של צום, היא דפקה על דלת ביתנו וסיפרה בדמעות ושיברון רב שאלוהים דיבר אליה בצורה כל כך ברורה, שעליה לשנות את חייה. היא חזרה בתשובה ונושעה בצורה כה עוצמתית, ועד היום היא הולכת אחרי האדון בדבקות.

אלוהים משתמש בצום ובתפילה בצורה נפלאה. נסה זאת! ככל שאתה צם יותר, כך עליך להיות זהיר יותר שאתה שובר את הצום. הבטן מתכווצת לאחר מספר ימים, ולכן אוכלים מנות קטנות של פירות וירקות לאחר צום של יותר מארבעה ימים. אני ממליץ לך לקרוא את הספר "הצום הנבחר של אלוהים", שנכתב על ידי ארתור וואליס אם אתה רוצה ללמוד יותר על המשמעות של צום, על מנת להשיג פריצת דרך בחייך.

אם אדם בריא היה צריך לצום במשך כארבעים יום, כאשר התקפי הרעב היו מתחילים לחזור, זה הסימן שמעיד על הצורך בלשבור את הצום, מכיוון שהגוף יתחיל לקיים את עצמו על רקמות ולאחר מכן להיכנס למצב של חולשה קשה וגוויעה ברעב. מתי אומר לנו בבשורתו, שהשטן חיכה ארבעים יום כאשר ישוע גווע ברעב על מנת לפתות אותו בפיתויים הקשים ביותר:

וְאַחֲרֵי שְׁצֵם אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה הָיָה רָעֵב. נִגַּשׁ אֵלָיו הַמְּנוֹסָה וְאָמַר: "אִם בֶּן-הָאֱלֹהִים אַתָּה, צֹהַ שְׁהָאֲבָנִים הָאֵלֶּה יִהְיוּ לֶחֶם (מתי ד' 2-3).

האם אי פעם היית רעב? האם אי פעם צמת? לאיזה מאכלים אתה משתוקק כאשר אתה רעב?

הפיתוי הראשון

בחוכמתו, השטן משתמש באלוהות של ישוע כגורם ממנף על מנת לנסות ולגרום לו לפעול באופן עצמאי ללא אביו. "נִגַּשׁ אֵלָיו הַמְּנוֹסָה וְאָמַר: אִם בֶּן-הָאֱלֹהִים אַתָּה, צֹהַ שְׁהָאֲבָנִים הָאֵלֶּה יִהְיוּ לֶחֶם" (מתי ד' 3). הפיתוי הזה היה אמיתי מאוד עבור ישוע, תזכור שהוא היה אנושי לחלוטין בזמן שהוא חי על כדור הארץ. עברנו בני התמותה, הפיתוי הזה לא היה קשה במיוחד, כי אף אחד מאתנו לא מסוגל להפוך אבנים ללחם, אבל הפיתוי היה אמיתי מאוד עבור ישוע. האויב ידע בדיוק מי הוא ומה הוא מסוגל לעשות. הוא בעצם התכוון להגיד, "איך אתה – בורא העולם – יכול להיות רעב? הוכח מי אתה! תייצר קצת לחם לעצמך!". הפיתוי היה לפעול באופן עצמאי ללא אלוהים האב. השטן רמז שאף אחד לא יידע, מגיע לך קצת הנאה בחיים. כדוגמה לכולנו, שעומדים בפני פיתויים שונים, ישוע עמד בפני הפיתוי וסירב על ידי ציטוט מכתבי הקודש: "הַשֵּׁב יֵשׁוּעַ וְאָמַר: כְּתוּב, 'לֹא עַל-הֶלֶם לִבְדּוֹ יִחְיֶה הָאָדָם, כִּי עַל-כָּל-מוֹצָא פִי-יִהְיֶה' (מתי ד' 4).

הפיתוי השני

לָקַח אוֹתוֹ הַשָּׁטָן אֶל עִיר הַקִּדְשׁ וְהַעֲמִידוֹ עַל פִּנֹּת גִּגְרֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְאָמַר לוֹ: "אִם בֶּן-הָאֱלֹהִים אַתָּה, הַשְׁלֵךְ עֲצָמְךָ לַמַּטָּה, שֶׁהֲרִי כְּתוּב, 'כִּי מִלְאָכָיו יִצְוֶה-לָךְ, עַל-כַּפֵּיךָ יִשְׁאוֹנְךָ, כְּסֹפֶר רַגְלֶיךָ' אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: "עוֹד כְּתוּב, 'לֹא תִנְסֶה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ'." לָקַח אוֹתוֹ הַשָּׁטָן לְהֵרִגוֹ מֵאֵד וְהִרְאָה לוֹ אֶת כָּל מַמְלָכוֹת תְּבֵל וְכְבוֹדָן (מתי ד' 5-8).

מדוע עליך לעבור כל כך הרבה סבל וכאב על מנת לנצח את העולם, אם אפשר להגיש לך את כל ממלכות תבל על מגש של כסף? אם ישוע היה נכנע לשטן, המלחמה הקוסמית הזאת בין אלוהים לשטן הייתה נגמרת בנקודה זו. עבור ישוע, המשמעות הייתה שהוא לא יצטרך לסבול, להיאבק, להקריב את עצמו או להיצלב עירום על הצלב! באמצעות פשרה קטנה אחת בלבד, העולם והמלחמה הזו היו נגמרים עם זכייתו של השטן. ישוע היה כפוף לשטן, ולא הייתה לנו שום תקווה. תודה לאל שהוא לא התפשר! כולנו מתפתים להתפשר, כלומר מוותרים בתקווה שתהיה לנו תועלת גופנית בכך שהבשר שלנו ייכנע לחולשה. מה הבעיה במעשה השתחוויה אחד כלפי השטן? זו תהיה הפשרה שאנשים באחרית הימים יצטרכו להחליט אם להתפשר או לא, על ידי לקיחת תו החיה (התגלות י"ג 14-17). מי שייבחר באות החיה יכיר בכך ש"איש הרשע, בן האבדון" הוא אלוהים (השנייה אל התסלוניקים ב' 4-2). עבור ישוע, הפיתוי היה לעקוף את הצלב. אלוהים רוצה שבנו ישלוח על כל ממלכות העולם, לא באמצעות כתר של כוח שניתן על ידי האויב, אלא באמצעות כתר של קוצים שיחבוש על צלב.

שים לב שהשטן טוען שהעולם שייך לו. הוא אומר שהוא יכול לתת את זה לכל מי שהוא רוצה, מכיוון שהעולם ניתן לו (פסוק 6). ישוע לא הפריך טענה זו, כי כאשר אדם נכנע לפיתוי של השטן בגן עדן, הוא ויתר על השלטון והסמכות שלו על העולם על ידי כך שציית לשטן ולא לאלוהים. אלוהים נתן לאדם שליטה על כדור הארץ ומשאביו:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כִּדְמוּתֵנוּ וְיִרְדּוּ בְּדִגְת הַיָּם וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הָרֶמֶשׂ, הָרֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ (בראשית א' 26).

ישוע קרא לשטן "שר העולם הזה" שלוש פעמים (יוחנן י"ב 31, י"ד 30, ט"ז 11). שאול השליח גם הכיר את סמכותו המופרזת של השטן, כאשר הוא קרא לו "שר חיל הרוחות מתחת השמים" (אל האפסיים ב' 2), ובמקומות אחרים, "אל העולם הזה" (השנייה אל הקורינתים ד' 4). בתור מי שקיבל שליטה על העולם הזה, הטענה הזו הייתה מאוד אמיתית.

כל אלה שעדיין לא נולדו מחדש על ידי רוח הקודש (יוחנן ג' 3) נמצאים תחת שליטתו וסמכותו של השטן. "הן הָאֵב הַצִּילָנוּ מִשְׁלֵטוֹן הַחֹשֶׁךְ וְהַעֲבִירָנוּ אֶל מַלְכוּת בְּנוֹ אֱהוֹבִי" (אל הקולוסים א' 13). רק האנשים שנקנו בדם השתחררו מכוחו וסמכותו של השטן. העונש והמחיר של מרד האנושות היה מוות, אבל ישוע שילם את המחיר עבור כל האנושות על ידי כך שנצלב כמונו ועבורנו. ישוע שימש כקורבן חלופי לכל מי שמציב את ביטחונו בעבודתו המושלמת של ישוע על הצלב.

הפיתוי השלישי

הביא אותו לירושלים, העמידו על פֶּתַח גַּג בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְאָמַר לוֹ: "אִם בֶּן-הָאֱלֹהִים אַתָּה, הַשְׁלֵךְ עַצְמְךָ מִכָּאן לְמַטָּה, שֶׁהֲרִי כָתוּב, 'כִּי מַלְאָכָיו יִצְוֶה-לָּךְ לְשִׁמְרָךְ עַל-כַּפַּיִם יִשְׂאוּנֶךָ פֶּן-תִּגָּף בְּאֶבֶן רַגְלְךָ'." (תהילים צ"א 11-12) הָשִׁיב לוֹ יֵשׁוּעַ: "הֲלֹא נֶאֱמַר 'לֹא תִנָּסֶה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ' (לוקס ד' 9-12).

כיצד הצורה שבה השטן משתמש בדבר אלוהים שונה מהצורה שבה ישוע משתמש בדבר אלוהים? (תהילים צ"א 11-12). מה השטן משמיט, ומה זה מלמד אותנו על מלחמה רוחנית?

כמה ערמומי מצד האויב להשתמש בדבר אלוהים אך לא לצטט את כל ההקשר. האויב הוא המתמרן והמעוות הראשי של כתבי הקודש. אנחנו לא צריכים להקשיב לשום דבר שהוא אומר. פינת גג בית המקדש יכולה להיות מקום אחד מתוך משני מקומות אפשריים. ראשית, זה יכל להיות הפינה החיצונית של קירות המקדש – נפילה של 137 מטרים לנחל קדרון, או שנית, זה יכל להיות מבניין בית המקדש עצמו, נפילה של 45 מטרים למגרש הכהנים. זו הייתה יכולה להיות כניסה מרשימה והוכחה לכהנים, לפרושים ולכהנים הראשיים, אם המלאכים היו תופסים אותו ומורידים אותו באיטיות אל עבר פתח המקדש. הכתוב אומר כי "וּפִתָּאֵם זָבֹא אֶל-הַיִּכְלוֹ הָאֲדֹנָי אֲשֶׁר-אֵתָם מִבְּקָשִׁים" (מלאכי ג' 1). אם ישוע היה משליך את עצמו מן הגג, סביר להניח שהחיים שלו היו ניצלים, אבל לא המשימה שלו. הפיתוי היה לראות האם הוא ימשוך את כל האנשים אליו על ידי כך שיסתמך על מופע ראוותי או באמצעות הצלב. ישוע בחר בצלב.

עלינו לזכור שפיתוי אינו מעניק לאיש שום דבר, אלא רק מרוקן ומוציא את מה שיש בו. תסתכל מקרוב על הדבר שבו אתה מתפתה, ואתה תגלה יותר דברים על עצמך ועל מה ניתן לעשות כדי להגן על עצמך מפני הפיתוי. כל הפיתויים של השטן מניחים שטיח כניסה שכתוב עליו "ברוך הבא" אל מול הילד של אלוהים. למען השם, אל תסטה מן הדרך! ה.א פנינג אמר פעם: "לפיתויים יש דרך לחלק את העולם לשני מעמדות: אלה שנכשלים ונכנעים תחתיהם ואלו שפוגשים אותם בהצלחה, ומרוויחים אופי חזק באמצעות התגברות עליהם. למעמד הראשון, הפיתויים הם מכשולים; למעמד השני, הם אבני דרך. אצל האחד הם מעכבים; אצל השני, הם עוזרים. מה שחשוב זה לא הפיתויים שלנו, אלא הדרך שבה אנו מגיבים אליהם".

האם אתה יכול לחשוב על דוגמאות בהיסטוריה של אנשים שעמדו בפני קשיים משמעותיים והצליחו להתגבר על הפיתוי להיות מריר או לנטור טינה? מה הייתה התוצאה באופי שלהם, ומה הם הצליחו להשיג?

אני רוצה לסיים עם כמה מילים מתוך שיר שהיינו שרים בבריטניה. השיר דיבר על נתינת החיים שלך לאלוהים כדי שהוא יוכל לעצב וליצור צורה, כמו שהלחץ על חתיכת פחם הופך את הגוש לאבן יפה, ליהלום.

ישוע, קח אותי כמו שאני, אני לא יכול לבוא בצורה אחרת.
קח אותי עמוק יותר אל תוכך, תן לחיי להיעלם ולהתמוסס.
הפוך אותי לאבן יקרה, קריסטל שקוף דק ומושחז.
החיים של ישוע זורחים דרכנו, נותנים תהילה בחזרה אליך.

אז מה אתה עושה ברגע האמת, בזמן שבו אתה מתפתה? דבר אחד שאנחנו יכולים ללמוד מישוע הוא לדבוק בדבר אלוהים. זה יהיה קל יותר לבצע כאשר דבר אלוהים כבר נמצא ומוסתר בליבך. לדוגמה, "בְּלִבִּי צִפְנִיתִי אִמְרֶתְךָ, לְמַעַן לֹא אֶחְטָא לָךְ" (תהילים קי"ט 11). שמירה של דבר אלוהים בליבך לא רק תעניק לך שלום במסע

חייך, אלא גם תגן עליך מפני כל מיני פיתויים והונאות. הלל והשתחויה הם גם דרכים בטוחות להתגבר על המאבק עם הרוע. מדוע? מכיוון שהלל מרומם את שמו של ישוע. בזמן שאנחנו מהללים ומשבחים אותו, גם אנחנו מורמים. בנוסף לכך, הלל והשתחויה גורמים לנו להתמקד בדברים שנמצאים מחוץ לעצמנו. הפיתוי לחטוא תמיד גורם לנו להתמקד בעצמנו. כאשר אנו באים לפני אלוהים בתפילה והוקרת תודה, נקודת מבטנו משתנה מהסתכלות פנימית להסתכלות חיצונית, למעלה אל אלוהים. זה מעמיד אותנו במקום אחר.

אני לא מבין לגמרי איך זה קורה, אבל אני יודע שזה יכול לשנות לא רק את המצב שלנו, אלא גם את ליבנו בתהליך שמתרחש. קיימת תעלומה מסוימת לגבי הדרך שבה הלל והשתחויה יכולים לחולל שינוי כה משמעותי בחיינו. אסטרטגיה נוספת היא לומר את תפילת האדון. אני לא אומר שיש משהו קסום במילים עצמן, אבל ישוע לימד את תלמידיו להתפלל את התפילה הזו, וחלק ספציפי בתפילה מבקש מאלוהים לחלץ אותנו מן הרע. באיזו תדירות אתם מבקשים להיחלץ מן הרע? העובדה שאנחנו נמצאים בקרב רוחני היא משהו שאנחנו לא אוהבים לחשוב עליו. עם זאת, אם ישוע לימד את תלמידיו להתפלל כך, אנחנו צריכים לחשוב שזה חלק חשוב מחיי התפילה שלנו.

תפילה: אבא, אנו מתפללים שלא תביאנו לידי ניסיון ושתחלץ אותנו מן הרע. תזכיר לנו בכל פיתוי שאנו עשויים להיתקל בו, שהשטן הוא כמו אריה חסר שיניים. כוחו נשבר בצלב המשיח. תודה לך אלוהים! אָמֵן!

קית' תומאס

דוא"ל: keiththomas7@gmail.com

אתר אינטרנט: www.groupbiblestudy.com